

Arrest

nr. 115 065 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 juli 1993. U bent een soennitische Waraich afkomstig uit het dorp Khaliq Pur, gelegen in het district Gujranwala van de provincie Punjab. U liep er school tot de vijfde klas en ging daarna aan de slag als dagloner in de bouw. U verklaart dat er in 2001 of 2002 een incident plaats vond tussen twee rivaliserende families. Rahman werd toen gedood. Uw oom langs vaderszijde, Noor Mohammad, was hiervan getuige. Door het getuigenis van uw oom bij de rechtbank werden Asghar en Abbas, twee broers, veroordeeld. U verklaart

dat jullie familie sindsdien vijanden zijn met de familie tegen wie uw oom getuigde. Uw oom langs vaderszijde verhuisde naar Lahore. Eind 2004, begin 2005 werd uw broer Nadeem Qaiser op zijn motorfiets doodgeschoten. Jullie verdachten de familie met wie jullie problemen hadden hiervan en dienden klacht in. In februari 2009 werd uw oom langs vaderszijde, toen hij met de auto aan het rijden was, gedood met een schot in de nek. Ook nu verdachten jullie deze familie hiervan, omdat uw oom tegen hen getuigd had. U verklaart dat uw ouders omwille van deze vijandschap tussen de families niet langer in het dorp wilden blijven. Ook vonden zij het voor u niet langer veilig. Uw moeder besprak dit met haar familie langs moederszijde en zij beslisten dat het veiliger was voor u om het land te verlaten. Uw ooms langs moederszijde regelden uw reis. U verliet Pakistan op 13 april 2010. Via een aantal onbekende landen en plaatsen reisde u per schip naar België waar u op 29 juni 2010 opgepakt werd door de politie. Vervolgens vroeg u op 7 juli 2010 asiel aan in België. Sinds uw vertrek heeft u geen enkel contact meer met uw familie. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort op uw naam met geboortedatum 15 juli 1988 en dat u met dit paspoort een visum voor een medische behandeling in het Verenigd Koninkrijk (VK) heeft aangevraagd op 18 april 2007 en dat dit visum voor het Verenigd Koninkrijk (VK) u geweigerd werd op 15 mei 2007. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers dat u geboren bent op 15 juli 1993 en dat u nooit paspoort heeft gehad (CGVS vragenlijst en DVZ verklaring, vraag 4, 18, 21, opgemaakt op 6 augustus 2010). U herhaalde deze stellingen later voor het CGVS tijdens het gehoor op 7 augustus 2013 en voegde er nog stellig aan toe dat u nooit een visumaanvraag heeft ingediend of een visum verkregen heeft (CGVS p. 3, 9). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Na confrontatie met de informatie van het UKBA, bleef u trouwens ontkennen (CGVS, p. 16-17). Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U verklaarde bij confrontatie met een kopie van het paspoort dat u voor de visumaanvraag gebruikte dat u dit niet uw paspoort is (CGVS p. 24). Echter werd de informatie op basis van biografische en biometrische gegevens gevonden. Bovendien stemmen zowel uw volledige naam, als de naam van uw vader en uw verblijfplaats overeen op het paspoort met de gegevens u die opgaf bij DVZ en het CGVS (CGVS p. 3 en DVZ verklaring, vraag 1-11). Toch houdt u ondanks alles vol dat dit niet uw paspoort is (CGVS, p. 16). U kan echter niet verklaren hoe het CGVS aan uw paspoort gekomen zou zijn en ook kan u niet verklaren hoe uw vingerafdrucken gelinkt zouden zijn aan een visumaanvraag voor het VK (CGVS, p. 16). U stelt dat u er geen verklaring voor heeft en u niets weet (CGVS, p. 16). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook volledig uw algehele geloofwaardigheid en bijkomend aldus ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bijkomend moet worden opgemerkt dat de door u verklaarde geboortedatum, namelijk 15 juli 1993, tegenstrijdig is aan de vermelde geboortedatum op uw paspoort, namelijk 15 juli 1988. Ook hier trachtte u aldus de Belgische autoriteiten bewust te misleiden. Een verklaring voor deze tegenstrijdigheid geeft u niet. U vraagt zich enkel af hoe het komt dat de Belgische autoriteiten uw verklaarde leeftijd dan aanvaard hebben (CGVS, p. 16). De Belgische autoriteiten hebben zich bij aanvang van uw asielaanvraag echter louter gebaseerd op uw verklaringen, gezien u geen enkel document ter staving van uw identiteit en nationaliteit hebt voorgelegd, ondanks uw verklaringen over een geboortecertificaat te beschikken (CGVS, p. 9). Ook uw paspoort, waarover u

beschikte volgens de bijgevoegde objectieve informatie, legde u niet voor aan de asielinstanties, waardoor u uw identiteit, nationaliteit, en reisweg niet aantoonde (CGVS, p. 9). Uw verklaarde geboortedatum kan dan ook niet langer als geloofwaardig beschouwd worden. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet voor de Belgische autoriteiten en was u zeker niet minderjarig op het moment van uw asielaanvraag in België op 7 juli 2010. Deze vaststellingen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid volledig. In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen Pakistaans paspoort en visum(aanvraag) kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van dit paspoort om uw land van herkomst te verlaten. Uw paspoort was immers geldig tot 19 december 2012 en uw asielaanvraag in België dateert van 7 juli 2010. De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw zeer beperkte uitleg over uw reisweg van Pakistan naar België. Zo kan u geen enkele plaats of land bij naam noemen die op uw reisweg gelegen was (CGVS, p. 6-7). Dit is opmerkelijk gezien u verklaart twee maand onderweg te zijn geweest en samen reisde met vele anderen, en bovendien op verschillende manieren reisde zoals te voet, per auto en per schip (CGVS, p. 7). U moet in die tijd dus ongetwijfeld diverse plaatsnamen hebben horen vallen. Namen van personen die met u meereisden kan u niet noemen en de naam van de smokkelaar kent u ook niet (CGVS, p. 7). Dit is weinig geloofwaardig daar men immers mag verwachten dat u tijdens deze lange en vaak moeizame reis toch op zijn minst de naam van uw medereizigers zou leren kennen hebben. Bovenstaande elementen doen twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas. Uw beweerde problemen met de familie tegen wie uw oom getuigd zou hebben in de rechtbank kunnen daarnaast ook niet overtuigen (CGVS, p. 15-17). Tegenstrijdige en vage verklaringen aangaande uw beweerde vluchtaanleiding ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. Zo is het bevreemdend dat u geen enkel gebeurtenis correct in de tijd kan situeren. Wanneer het moordincident plaatsvond waarvan uw oom getuige was, weet u niet precies. U stelt enkel dat het lang geleden was, 2001 of 2002 (CGVS, p. 10). Als u later gevraagd wordt wanneer uw oom naar de rechtbank ging om te getuigen verklaart u dat het ergens in 2001 of 2002 moet geweest zijn, daar het incident in 2001 was en de rechtszaak acht maanden later (CGVS, p. 15). Ook deze gebeurtenis blijkt u aldus niet preciezer in de tijd te kunnen situeren. Daarnaast hebt u in verband met het tijdstip van de dood van uw broer en de dood van uw oom tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u op het CGVS dat uw oom gestorven is in de tweede maand van 2009 (CGVS, p. 12). Echter, bij DVZ verklaarde u nog dat uw oom stierf in oktober 2009 (Vragenlijst CGVS, p. 2). Een verklaring voor deze tegenstrijdigheden geeft u na confrontatie niet. U stelt enkel dat u zich vergist heeft en dat het inderdaad de tiende maand (oktober) was dat uw oom stierf (CGVS, p.15). Vervolgens verklaart u op het CGVS dat uw broer eind 2004 of begin 2005 gedood werd. De precieze datum kent u niet (CGVS, p. 5, 15). In uw fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling die bij aanvang van uw asielprocedure werd ingevuld verklaarde u echter dat uw broer in 2006 vermoord werd (zie fiche niet-begeleide vreemdeling, 07/07/2010, p. 3). Een verklaring hiervoor geeft u opnieuw niet. U ontkent enkel uw eerdere verklaring en zegt dat hij eerder vermoord werd, in 2004 of 2005 (CGVS, p. 15). Echter, het louter aanpassen van uw verklaringen na confrontatie is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Daarbij, u hebt ook geen melding gemaakt van eventuele (vertaal)problemen tijdens uw gehoor op DVZ en u ondertekende dat gehoorverslag voor akkoord (CGVS, p. 2). Dat u er niet in slaagt deze belangrijke gebeurtenissen precies en consistent in de tijd te situeren, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook volledig. Bovendien kan u ook niet eens de familienaam noemen van de familie tegen wie uw oom getuigde en waarmee jullie dus al sinds 2001 of 2002 problemen zouden hebben (CGVS, p. 13). Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Zeker aangezien het getuigenis van uw oom tegen deze familie, de dood van uw broer en de dood van uw oom onmiddellijk verbonden zijn met uw eigen vluchtaanleiding mag verwacht worden dat u over precieze en concrete informatie hieromtrent zou beschikken. U verklaart immers dat omwille van het getuigenis van uw oom tegen deze familie zowel uw oom en broer vermoord werden (CGVS, p. 10-12). Uw familie had hierdoor ook vrees voor uw leven, waardoor u het land diende te verlaten (CGVS, p. 10). Er mag dan ook van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Pakistan. De verklaring voor uw onwetendheid dat u jong was, kan niet overtuigen daar, gezien de gegevens op uw paspoort en bovenstaande vaststellingen, uw beweerde leeftijd niet geloofwaardig wordt geacht. Daarnaast heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat uw oom of uw broer omwille van de getuigenis van uw oom vermoord zouden zijn. Zowel uw oom en broer zijn vermoord door onbekenden en er waren geen getuigen (CGVS, p. 11-12). Het onderzoek naar hun moord zou ook nog steeds lopende zijn en tot nu toe zijn de daders nog niet gevonden (CGVS, p. 14). Uw verklaringen over de schuldigen van hun moord is dan ook louter op vermoedens gebaseerd. Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u, ondanks dat de problemen al dateren van 2001-2002 en uw broer en oom respectievelijk in 2004 of

2005 en 2009 vermoord werden, u pas op 13 april 2010 Pakistan heeft verlaten. Dat u ondanks alles nog zo lang in Pakistan bent gebleven, zelfs in uw eigen regio, roept vragen op betreffende de ernst van uw gegronde vrees voor vervolging. Als verklaring hiervoor geeft u aan dat het niet gemakkelijk is om het land te verlaten en dat de smokkelaar veel geldt vraagt en uw familie aldus het geld aan het verzamelen was (CGVS, p. 13). Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. U bent immers tot één week voor uw vertrek in uw eigen dorp blijven wonen en dit zonder problemen. U verklaart wel dat uw leven niet meer veilig was en uw ouders niet langer wilden dat u bleef, maar een concrete uitleg waarom dit zo was, kan u niet geven (CGVS, p. 13). Bovendien verklaart u zelf dat u zelf nooit bedreigd bent geweest door deze familie waarmee jullie in conflict lagen (CGSV, p. 14). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging. Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat u uw persoonlijke problemen met uw vijanden in Pakistan omwille van het getuigenis van uw oom niet aannemelijk hebt gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. U legt ook geen documenten voor die deze appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab waarvan u afkomstig bent thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2 t.e.m. 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker blijkt vooreerst bedrieglijke en leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd over cruciale elementen uit zijn asielrelaas. Uit informatie van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat verzoeker in het bezit was van een Pakistaans paspoort en met dit paspoort op 18 april 2007 een visum voor een medische behandeling in het Verenigd Koninkrijk (VK) heeft aangevraagd. Dit visum werd geweigerd op 15 mei 2007. Niet enkel heeft verzoeker deze informatie verzwegen voor de Belgische asielinstanties, hij heeft er ook over gelogen: verzoeker verklaarde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nooit een paspoort heeft gehad en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegde hij eraan toe dat hij nooit een visumaanvraag heeft ingediend. Op basis van deze vaststelling kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Ook blijkt verzoeker gelogen te hebben over zijn leeftijd. Uit het paspoort blijkt dat verzoeker geboren is op 15 juli 1988 terwijl hij ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde geboren te zijn op 15 juli 1993.

Bovendien volhardt verzoeker in zijn bedrieglijke en leugenachtige verklaringen over zijn paspoort, visum en leeftijd: na confrontatie met al deze informatie bleef verzoeker immers ontkennen.

Verzoekers verklaringen over zijn reisweg zijn al evenmin geloofwaardig. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van het achtergehouden paspoort om zijn land van herkomst te verlaten. Dit paspoort was immers geldig tot 19 december 2012 en verzoekers asielaanvraag in België dateert van 7 juli 2010. Dat verzoeker voorts geen enkele plaats of land bij naam noemen die op zijn reisweg gelegen was terwijl hij verklaarde twee maanden onderweg te zijn geweest en samen met vele anderen op verschillende manieren (te voet, per auto en per schip) gereisd te hebben is niet aannemelijk. Dit is niet geloofwaardig aangezien men immers mag verwachten dat verzoeker met betrekking tot deze lange reis de naam van enkele medereizigers zou kunnen geven, minstens de landen die hij doorkruiste alvorens in België aan te komen.

Terwijl voor iedere vorm van internationale bescherming de verzoeker gehouden is tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Niettegenstaande verzoeker van mening is dat *“deze gegevens geen betrekking hebben op de feiten dewelke aan de grondslag liggen van de asielaanvraag”* hebben verzoekers bedrieglijke verklaringen over zijn paspoort, visum, reisweg en leeftijd wel degelijk een negatieve weerslag op de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tot slot en in de mate dat nog enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, blijkt dat de door verzoeker ingeroepen problemen al dateren van 2001-2002, verzoekers broer en oom respectievelijk in 2004 of 2005 en 2009 vermoord werden terwijl verzoeker pas op 13 april 2010

Pakistan heeft verlaten. Verzoeker verklaart bovendien tot één week voor zijn vertrek in zijn eigen dorp te zijn blijven wonen zonder problemen. Dat verzoeker ondanks alles nog zo lang probleemloos in Pakistan in zijn eigen regio is kunnen blijven relativeert de ernst van zijn gegronde vrees voor vervolging in bijzondere mate. Terecht kon de bestreden beslissing op basis van al deze vaststelling besluiten dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met zijn vijanden in Pakistan omwille van het getuigenis van zijn oom niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Deze vaststellingen volstaan om niet langer geloof te hechten aan verzoekers bewering zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of omwille van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de bestreden beslissing vast dat: *“Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab waarvan u afkomstig bent thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoeker voert aan dat het feit dat er minder geweld in Punjab is dan in de andere provincies niet impliceert dat er geen binnenlands conflict zou zijn. Verzoeker brengt evenwel geen elementen bij en er is voorts geen informatie aanwezig waaruit zou blijken dat het geweld in de provincie Punjab aanhoudend en willekeurig zou zijn. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER